

MICALET
TEATRE

Kafka i la nina viatgera

Jordi Sierra i Fabra

Il·lustracions de Javier Lacasta Llácer

bromera

Personatges

FRANZ KAFKA, amb vestit i barret,
malalt de tuberculosi i una mica dèbil.

DORA DIAMANT, la companya de Kafka
durant aquests mesos.

ELSI, la nena que ha perdut la seva nina.

Escenari

A la part frontal (meitat del davant) només un banc, a mà dreta. A terra, fulles caigudes. La part del darrere està protegida per una cortina translúcida que va de banda a banda de l'escenari, un vel darrere del qual, a mà esquerra, hi ha un despatx amb una cadira i una bola del món damunt la taula, a més de papers i una ploma, i, a mà dreta, una saleta amb una butaca. A totes dues cambres la llum serà molt tènue, una petita làmpada a la taula i una làmpada de peu a la saleta, per permetre veure els personatges a través de la cortina quan els llums s'encenguin. Quan estiguin apagats, no es veurà res, excepte la cortina. A les diverses escenes, quan Kafka llegeix les cartes, apareixen damunt de la cortina imatges de les ciutats que esmentava, acompanyades, en alguns casos, de música.

Pròleg

(Apareix a escena DORA DIAMANT i es dirigeix al públic.)

DORA. Aquesta és una història que va passar de debò. Franz Kafka, l'escriptor cridat a ser una de les figures més rellevants de la literatura de tots els temps, tot i que ell mai no ho sabés o s'ho imaginés, n'és el protagonista juntament amb una nena de set anys de la qual mai es va saber el nom i a qui anomenarem Elsi.

(FRANZ KAFKA, a l'ombra, perquè només DORA DIAMANT està il·luminada, entra en escena per un costat de l'escenari i per darrere d'ella. Camina a poc a poc, capcot, pensatiu. Duu vestit, corbata i barret. Per l'altra banda, apareix l'Elsí, que s'asseu al banc primer fent el bot i després comença a plorar.)

DORA. Imaginem l'escena: en Franz passeja pel parc Steglitz, a Berlín. És una tarda de tardor de 1923. De sobte, sent el plor desconsolat d'una nena, una nena solitària que està asseguda en un banc i que sembla l'ànima més trista del món.

(L'Elsí comença a plorar més fort.)

DORA. Franz, que mai no ha tingut contacte amb els nens, s'atura, vacil·la, mira al seu voltant; està sol, fa el gest de fer mitja volta. Però el plor de la petita és tan i tan profund...

(L'escenari s'enfosqueix.)

Escena 1

(S'il·lumina la meitat frontal del escenari. FRANZ KAFKA vacil·la un parell de vegades, es decideix i s'acosta al banc. S'hi asseu sense deixar de mirar a dreta i esquerra.)

KAFKA. Hola.

(L'ELSI no deixa de plorar.)

KAFKA. Què et passa?

(L'Elsi el mira amb cara trista.)

KAFKA. T'has perdut?

ELSI. Jo no.

(FRANZ KAFKA es queda perplex per la resposta.)

KAFKA. On vius?

(L'Elsi assenyala de manera imprecisa cap a la seva esquerra.)

KAFKA. Que algú t'ha fet mal?

(L'Elsi fa que no amb el cap. Continua mirant el terra, desconsolada.)

KAFKA. De debò que no t'has perdut?

(L'Elsi el mira amb un deix de fúria.)

ELSI. Jo no, ja l'hi he dit.

(FRANZ KAFKA posa cara de dubte.)

KAFKA. Si no t'has perdut tu... qui s'ha perdut?

ELSI. La meva nina.

KAFKA. La teva... nina?

ELSI. Sí.

KAFKA. On l'has vist per última vegada?

ELSI. En aquest banc.

KAFKA. I què feies?

ELSI. Jugar. I quan he tornat ja no hi era.

(FRANZ KAFKA se la queda mirant mentre ella esclafeix a plorar desconsoladament. No sap què fer. Torna a mirar a una banda i a una altra. No hi ha ningú.)

KAFKA. Au va, tranquil·litza't, no ploris.

(L'Elsi encara plora més. De sobte, FRANZ KAFKA sospira i li canvia la cara.)

KAFKA. Espera, espera, mira que en soc, de be-
neit! Com es diu la teva nina?

ELSI. Brígida.

KAFKA. Brígida, i tant! (*Riu.*) Que despistat que
soc de vegades! Amb tanta feina...! (*Somriu
d'orella a orella mirant de ser convincent.*)
La teva nina no s'ha perdut! Se n'ha anat de
viatge!

(L'Elsi es queda una mica parada.)

ELSI. De viatge?

KAFKA. Com et dius?

ELSI. Elsi.

KAFKA. Elsi, esclar! No n'hi ha cap dubte!

ELSI. I vostè com sap que se n'ha anat de viatge?

KAFKA. Perquè tinc una carta per a tu.

ELSI. Una carta?

KAFKA. T'ha escrit una carta explicant-te per
què se n'ha anat tan sobtadament. Però amb
les presses m'he deixat la carta a casa. Demà
te la donaré i podràs llegir-la, entesos?

(L'Elsi ara està molt seriosa.)

ELSI. Però per què la Brígida se n'ha anat de vi-
atge sense mi?

KAFKA. Quant fa que era la teva nina?

ELSI. Sempre ha estat la meva nina.

KAFKA. Tota la vida?

ELSI. Sí.

KAFKA. Tens germans o germanes més grans?

ELSI. Sí.

KAFKA. Cap d'ells s'ha casat?

ELSI. No, però la meva cosina Ute sí.

KAFKA. I no se'n va anar de casa dels seus pares?

*(L'Elsi assenteix un parell de vegades, a
poc a poc.)*

KAFKA. Doncs aquesta deu ser la raó per la qual
ha marxat. La Brígida està en l'edat en què
les nines han d'emancipar-se. Vull dir que a
tots ens arriba l'hora de deixar els nostres
pares, de viatjar, de conèixer món, la vida...

(L'Elsí, trista altra vegada.)

ELSI. Mai no m'ho va dir.

KAFKA. Potser se'n va oblidar, o potser va tenir por que no l'entenguessis i intentessis retenir-la. És per això que t'ha escrit una carta. Vaig tan de bòlit que me l'he deixada a casa.

ELSI. I per què té la carta de la Brígida?

(FRANZ KAFKA s'empassa la saliva. Intenta afluixar-se el nus de la corbata. Mira cap a l'altra banda amb cara de dolor d'estómac. Després torna a enfrontar-se a l'Elsí amb una alegria desmesurada.)

KAFKA. Perquè soc el carter de les nines, Elsí!

(L'Elsí obre molt els ulls.)

ELSI. El carter de les nines?

KAFKA. En efecte!

